

[Gert Petersen]

museet. Det eneste, der åbenbart bekymrer justitsministeren, er, at man nu måske skal udbetale erstatning til de pågældende, fordi politiet ikke kan rejse tiltale imod dem. Det kalder jeg et brud på loven. Det kalder jeg et brud på grundloven, og det har jeg ikke hørt et kuk om fra de borgerlige ordførere heroppe. Det har man ikke beskæftiget sig med.

Derimod er situationen den på arbejdsmarkedet, at der vitterlig er 98-99 pct. af medlemmerne i en fagforening, som siger: vi må stå sammen, og vil man ikke stå sammen med os, må man altså ud. Det kan man synes er brutalt, hårdt, men det er altså ikke statsmagten, som gennemtvinger det. Det er ikke politiet, det er ikke socialistisk folkeparti, det er ikke venstresocialisterne, det er ikke DKP, det er ikke socialdemokratiet, det er disse mennesker selv.

På et vist tidspunkt var der 1.200 telefonmonterere, som nedlagde arbejdet i sympati. Tror hr. Ivar Hansen virkelig, at det er noget, som er sat i gang af en eller anden lille klike, at der er 10-12 opviglere, som har fået de andre 1.190 til at gøre det?

Nej, det er da, fordi de synes, det er noget skidt, at de bliver – og så var jeg lige ved at bruge et uparlamentarisk udtryk – kostet rundt med, og nu skal det være slut. Det må hr. Ivar Hansen og de andre borgerlige ordførere altså se i øjnene, grundlov eller ikke grundlov.

Der er ingen, der kan hindre, at arbejderne selv på gulvet tager disse beslutninger og udfører disse handlinger. Hvis man vil sætte hæren, luftvåbnet og flåden ind, kan resultatet altså blive, at de kan få lov til at arrestere den ene halvdel af Danmarks befolkning, mens den anden halvdel, som i så fald bliver Overdanmark, fordi de har magtmidlerne bag sig, kan gå fri. Er det nogen særlig god ordning? Jeg synes det i hvert fald ikke selv, men bevar mig vel, det kan da godt være, at hr. Ivar Hansen og ligesindede vil have den slags polariseringer. Jeg synes, man skulle prøve på at undgå dem.

Det andet, jeg vil sige her, er, at jeg er meget forbavset over forløbet af denne debat. Jeg har været medlem af folketinget siden 1966, og jeg har aldrig oplevet noget lignende. Jeg har aldrig oplevet en afslutningsdebat på denne måde. Jeg mente, at en afslutningsdebat lige så vel som en åbningsdebat var en dialog imellem folketinget og regeringen,

selvfølgelig også en dialog mellem folketingets partier indbyrdes, men ikke mindst en dialog mellem folketinget og regeringen, bl.a. oppositionen og regeringen.

Men her oplever vi regeringen slået med absolut tavshed. Det er da muligt, at statsministeren helt utraditionelt vil tage ordet efter anden omgang – hvem ved – måske vil også finansministeren sige noget, men der er intet, der tyder på det. Det synes jeg nok er en ret fantastisk situation; det er indførelse af en ny skik. Regeringen sidder venligt og lidt ophøjet tilbagelænet og lytter til, hvordan småbørnene hernede diskuterer indbyrdes. Det er en køn facon. Statsministeren nikker. Så skal man oven i købet huske, at denne arrogance udvises af en statsminister, som her i tinget bygger på et ganske, ganske spinkelt flertal. Jeg gad nok se, hvis det havde været en socialdemokratisk statsminister.

Jeg har ofte skældt ud på socialdemokraterne, men alligevel vil jeg nok have lov at sige, at hvis det havde været en socialdemokratisk statsminister, der havde opført sig sådan, ville 95 pct. af pressen i morgen råbe og skrike om, at man ikke kan behandle folkestyret på den måde, men den frie presse, hvor partiet venstre og de konservative osv. jo har en vis indflydelse, vil sikkert reagere anderledes i morgen og mene, at det er en ny, god statsskik, der er indført.

Til slut: der er også andre, der har tiet. Det behøver de ikke. Nu vil jeg for tredje gang prøve på at få det radikale venstre til at udtale sig om den dagsorden, som SF og VS har foreslået. De radikale må jeg gå ud fra er enige i de synspunkter, som er lagt frem i dagsordenen. Det er nu, vi har muligheden for, at Danmark på NATO-mødet, som foregår i disse dage, rejser spørgsmålet om et moratorium for raketudstationering. Det er ikke et forslag, der følger russiske linjer og ikke amerikanske linjer, det er et forslag om et moratorium.

Hvis de radikale vil have nogen som helst troværdighed, står de i det mindste op og siger, at de er enige i de synspunkter, der ligger i denne dagsorden. Jeg er godt klar over, de radikale ikke kan stemme for den, fordi de har været med til at stille en anden dagsorden, men det vil have betydning for Danmark og må også få betydning for udenrigsministeren, hvis de radikale herfra tilkendegiver, at de er enige i synspunkterne, for i